50 DE ANI DELA ASASINAREA LUI CORNELIU Z. CODREANU

MOARTEA MIORITICĂ

"Mări, se vorbiră
şi se sfătuiră
pe l-apus de soare
ca să mi-l omoare."
(Mioriţa)

— Zahu PANĂ —

CRIMA DE STAT

1.DECLARAŢIILE MAIORULUI DINULESCU

"Intr'o zi am fost chemat de către fostul Preşedinte de Consiliu, Călinescu. In cabinetul lui de lucru se găsea şi Generalul Bengliu, comandantul Jandarmeriei. Călinescu mi-a declarat atunci că, pentru motive politice, Codreanu şi 13 adepţi ai lui trebuiau să fie ucişi; aceasta ar fi fost şi dorinţa Regelui. In ziua de 29 Noembrie 1938, la orele 10 seara, Codreanu şi camarazii lui au fost scoşi din închisoarea dela Râmnicul-Sărat, unde erau închişi şi au fost puşi într'un camion. Legionarii au fost puşi în aşa fel ca să poată vedea numai înainte, fiind în acelaşi timp legaţi cu braţele la spate. Ei nu puteau face nici cea mai mică mişcare; erau chiar constrânşi să stea continuu cu capul sus.

Inapoia fiecăruia din ei stătea câte un jandarm. Eu m'am aşezat lângă şofer. Se călătorea pe şoseaua Ploeşti şi Bucureşti, când -în zorii zilei de 30 Noembrie, după ce am dat semnalul fixat, cu lanterna- jandarmii au scos din buzunare o sfoară (frânghie), pe care au strâns-o în jurul gâtului legionarului ce stătea în faţa fiecăruia dintre ei. In felul acesta, Codreanu şi cei 13 camarazi ai lui au fost sugrumaţi, în timp ce maşina îşi continua drumul în plină viteză. Puţin timp după aceea, am ajuns la Bucureşti, de unde ne-am îndreptat către fortul dela Jilava, în interiorul căruia era săpată, deja de trei zile, o groapă mare. După ce camionul a intrat în Fort, asupra cadavrelor strangulaţilor s'a tras - în urma ordinului primit dela Prim-procurorul militar, Col. Zeciu - câte un foc de revolver sau puşcă; apoi un medic militar constată moartea tuturor legionarilor transportaţi de noi. Cadavrele au fost aruncate în groapă. Eu imediat am declarat celor 14 jandarmi că ceea ce făcuseră fusese dispus de către Curtea Marţială şi că a fost o datorie patriotică importantă. S'a aruncat pământ în groapă; însă a doua zi cadavrele au fost desgropate şi purtate într'o altă groapă. Asupra lor s'au vărsat multe sticle de acid sulfuric, apoi au fost acoperite cu pământ, iar deasupra s'a turnat o placă grea de ciment. Jandarmii, deşi involuntar, au trebuit să iscălească actele de deces, în care se spunea că cei 14 legionari au fost împuşcaţi pentrucă încercaseră să fugă de sub escortă. Fiecare jandarm a fost răsplătit cu 20.000 de lei..."

2.COMUNICATUL AUTORITĂŢILOR STATULUI

"In noaptea de 29-30 Noembrie crt. s'a făcut un transfer de condamnaţi dela închisoarea Râmnicul-Sărat la Bucureşti-Jilava. In dreptul pădurii ce corespunde km. 30 de pe şoseaua Ploeşti-Bucureşti, pe la orele 5, automobilele au fost atacate cu împuşcături de necunoscuţi care au dispărut şi în acel moment, transferaţii profitând de faptul că transferul se făcea în automobile Brek tip jandarmi, deschise şi pe timp de noapte cu ceaţă deasă, au sărit din maşini, îndreptându-se cu vădită intenţie de a dispare în pădure. Jandarmii, după somaţiile legale, au făcut uz de arme.

Au fost împuşcaţi: Corneliu Zelea Codreanu, condamnat la zece ani muncă silnică şi şase ani interdicţie; Constantinescu Nicolae, Caranica Ion, Belimace Doru, autorii asasinatului comis asupra lui I.G.Duca, condamnaţi la muncă silnică pe viaţă; Caratanase Ion, Bozântan Iosif, Curcă Stefan, Pele Ion, State Gr. Ion, Atansiu Ion, Bogdan Gavrilă, Vlad Radu, autorii asasinatului comis asupra lui Mihail Stelescu, condamnaţi la muncă silnică pe viaţă; Georgescu Stefan, Trandafir Ioan, condamnaţi la câte zece ani muncă silnică, pentru asasinat asupra lui Stelescu.

Atât parchetul militar al Corpului II Armată, pe teritoriul căruia s'a întâmplat cazul, cât şi parchetul civil, fiind înştiinţate, au venit la faţa locului şi au constatat în mod oficial moartea celor numiţi mai sus, de către medic, prin încheiere de proces-verbal.

A autorizat înmormântarea cadavrelor, rămânând mai departe în cercetarea cazului.

Comandamentul militar, după propunerea parchetului şi pentru motive de ordine publică a aprobat ca înmormântarea să se facă la subcentrul militar Jilava, fapt ce s'a executat în dimineaţa zilei de 30 Noembrie a.c. prin îngrijirea închisorii militare Jilava".

3.CUM S'A AJUNS LA CRIMĂ

In publicaţia "ORIENTARI", apărută în Noembrie 1958, la Erding, Bavaria, s'a publicat detaliat succesiunea evenimentelor care au dus la această oribilă crimă. Redăm mai jos în rezumat faptele mai concludente şi documentele publicate cu această ocazie.

"Fără îndoială crima împotriva Căpitanului a fost clocită de mult de forţele întunericului. Incă din timpul studenţiei el a presimţit-o şi a prezis-o în repetate rânduri... Complotul Stelescu, încercarea de otrăvire denunţată de Cristian Leu, sau asasinarea denunţată de Generalul Sichitiu şi Emilian, etc., arată precis intenţiile criminale ale duşmanilor Mişcării...

Lovitura de stat din Februarie 1938 avea ca scop principal exterminarea

Căpitanului şi a Mişcării sale. Călăul a fost ales în persoana lui Armand Călinescu.

Abia când aceste intenţii de represiune sângeroasă au apărut clare, "aliaţii fireşti" au agreat vizita lui Carol în capitalele lor. Această vizită trebuia să constituie în acelaşi timp un alibi pentru regele asasin întrucât se proiectase ca faptul să se întâmple în absenţa lui din ţară. Singurul element necunoscut era reacţiunea naţional-socialistă. Si vizita "discretă" a lui Carol la Hitler pare să fi avut - mai mult decât orice altă problemă - un caracter de sondare.

In legătură cu conversaţia Carol-Hitler referitor la Căpitan şi Mişcarea Legionară aflată în plină prigoană, au circulat două versiuni. Una redată de oameni informaţi ca Pamfil Seicaru, care avea legături strânse la Palat: În timpul conversaţiei - scrie Seicaru- Regele Carol reproşează lui Hitler simpatia guvernului german pentru Garda de Fier. Contestând, Hitler a făcut elogiul Mişcării şi şi-a exprimat stima sa faţă de valoarea politică a lui Corneliu Codreanu, arătându-şi surprinderea că Regele nu înţelege să se sprijine pe tineret, care reprezintă viitorul ţării. Regele replică că nu admite ingerinţe în politica internă românească şi amândoi s'au retranşat pe poziţiile lor". (Pax americana o pax sovietica).

Cealaltă versiune s'a relevat cu ocazia judecării procesului intentat de comunişti Mareşalului Antonescu: "A venit vorba acolo -scrie ziarul "Semnalul" din 7 Maiu 1946- despre "echilibrul politic". Hitler aducea vorba pe ocolite de Codreanu şi Cuza şi în toiul discuţiei, Hitler spune că el nu cere nici o excepţie în jocul politic intern al României, dar căare impresia că acel joc nu funcţionează normal. Precizează: - "Nu cer nimic pentru aceste grupări decât libertate de acţiune". Asigură că nu le dă nici un sprijin. -"Nu voi interveni niciodată pentru ele". -"Niciodată?" - întreabă Carol. - "Vă dau cuvântul meu de onoare că niciodată!"

Din documentele germane secrete rezultă însă o altă versiune. In documentul 254 No. 33 25556-561 "Aufzeichnung des Reichsaussenministers. Unterredung des Fuhrers mit dem Rumanischen Konig in Beisein des Reichsaussenministers, Berchtesgaden, 24. Nov. 1938" (Nota ministrului de externe al Reichului. Convorbirea Fuhrerului cu regele României în prezenţa ministrului de externe al Reichului), se pot citi următoarele:

"Din partea regelui României s'a menţionat, la sfârşitul conversaţiei, că anumite forţe în România încearcă să turbure bunele relaţii germano-române. Pentru aceasta ar fi răspunzător în primul rând şeful regional Conradi, care colaborează cu toate elementele pe care Regele nu le doreşte. El a rugat apoi pe Fuhrer să-l destituie grabnic.

"Aceasta ar fi de dorit în interesul stabilirii relaţiilor germano-romăne.

"Fuhrerul a dat ordin după aceea, ca să chem pe Conradi la Berlin.

"Conversaţia a durat aproape o oră şi jumătate şi a decurs în mod amical"

...Carol a plecat cu convingerea că "Marele Reich Naţional-Socialist" nu înţelege să se amestece în treburile româneşti. Aceasta era linia lor politică inspirată de altfel de concepţia doctrinară formulată cu cinism de Rosenberg în sensul de a considera o piedică pentru expansiunea naţional-socialistă "orice mişcare naţionalistă". Această orientare a fost punctul cardinal al Ministrului de Externe nazist. In completare reproducem Doc. 208 Nr. 3410 EO14077 care este o telegramă din 9 Iunie 1938 a Secretarului de Stat Weizsacker către Ministrul Germaniei la Bucureşti, în care se precizează:

"Rămâne la aprecierea Dvs. ca la vreo ocazie ce vi se oferă să arătaţi serviciilor româneşti competente că noi nu am întreţinut cu Codreanu nici un fel de relaţii, cum de altfel nu rezultă nici din materialul prezentat la proces. Afirmaţii contrarii le vom considera ca luate de vânt".

Regele Carol a plecat spre ţară cu convingerea că naţional-socialiştii nu se vor amesteca în treburile interne româneşti. De altfel, în "Aufzeichnung des Gesandten Clodius" din 13 Decembrie 1938, după ce se descrie oroarea şi desgustul ce l-a stârnit crima lui Carol, analizează intensificarea relaţiilor economice între România şi Germania, încheind cu următoarea constatare: "Interesant este că acea încordare politică care se anunţa după omorîrea lui Codreanu, între Germania şi România, mai degrabă a folosit tratativelor decât a stricat, fiindcă guvernul român a avut, de bună seamă, marea grijă ca nu cumva să aibă diferende cu Germania şi pe tărâm economic"...

Intr'adevăr întreaga acţiune diplomatică a lui Carol al II-lea pentru îmbunarea Germaniei naziste se va duce pe două laturi:

1. Alibiul cu faptul că "Garda de Fier în lipsa Regelui din ţară a reînceput lupta prin acte de teroare; din cauza aceasta statul a reacţionat" şi:
2. Concesii oneroase pentru Români şi cât mai avantajoase pentru Germani.

Această crimă executată de organele de stat poartă pecetea degenerescenţei şi decadenţei contemporane.

Scelerat a fost regele Carol al II-lea, care a plănuit-o.

Infirm moral şi fizic, a fost Călinescu care a executat-o.

Degenerate au fost "democraţiile" care au sugerat-o.

Blestemaţi au fost prelaţii care au acoperit-o.

Neloiali au fost "nazi-fasciştii" care au târguit-o.

Timorată a fost atitudinea acelora care n'au aprobat-o.

Pentru toată această decadenţă umană se ispăşeşte astăzi -ca o pedeapsă cerească- amarnic. Stăpân peste Europa, Asia şi o parte din America, Anticrist tiranizează şi ameninţă grav creştinătatea.

Pe fondul acesta sumbru se proiectează tot mai uriaşă figura morală a Căpitanului. Viziunile şi previziunile lui, ca om de concepţie şi acţiune, au fost confirmate de evenimente. Lupta "între cele două lumi" apare astăzi clară pentru oricine vrea să vadă.

4.JUSTIŢIA A REABILITAT MEMORIA CĂPITANULUI

Sentinţa de condamnare a Tribunalului Militar al Corpului II armată a fost declarată fără valoare.

Reproducem cu titlu de document sentinţa de revizuire a procesului Căpitanului, nu pentru a arăta infamia comisă prin condamnarea "pentru trădare" împotriva lui -de nevinovăţia sa fiind toată lumea convinsă- ci pentru a arăta reabilitarea justiţiei româneşti.

"In completul Inaltei Curţi de Casaţie, compus din: Prim Preşedinte, Dl. G.D.Lupu, D-nii Preşedinţi de secţiuni, Cihodaru, T.Macri, M.Mogoş şi Titu Magheru şi după rechizitorul Dl. Procuror General Dl. Coman Negoescu:

"După deliberare, Inalta Comisiune, în urma deciziunii No.1 940 a Comisiunei pentru revizuirea proceselor politice, făcând în cauză aplicaţiunea articolului 4 din Decretul-Lege No. 3326 din 1940 şi a articolului 508 procedură penală, declară fără valoare sentinţa Tribunalului Militar Secţia I-a a Corpului II Armată, prin care fusese condamnat Corneliu Z. Codreanu, reabilitează memoria defunctului şi ordonă publicarea deciziunii în Monitorul Oficial şi într'un ziar ce se va indica de D-na Elena Corneliu Z. Codreanu, soţia defunctului".

***

"Pe mine m'or plânge
Cu lacrimi de sânge!
....
Că la nunta mea
a căzut o stea
Soarele şi luna
Mi-au ţinut cununa"....

Pe acest fundal întunecat a început drama României care durează de cincizeci de ani.

Oamenii politici de atunci, care credeau că pot opri cursul vremii în loc, au dispărut uitaţi în anonimat. Alţii care au auzit în ceasul al doisprezecelea glasul obidit al unui popor căzut din nou în robie, au urcat drumul Golgotei româneşti şi au pătimit până în cel din urmă ceas al vieţii. Toţi aveau însă în faţă măreaţa jertfă a Căpitanului.

Continuare in pag 5